

Profesor Anna Starzec (1948–2018)

Z wielkim smutkiem i żalem informujemy, że 24 marca 2018 roku zmarła, nie doczekawszy 70. urodzin, nasza Droga Koleżanka – Profesor Anna Starzec, wieloletni pracownik Katedry Języka Polskiego, najpierw Instytutu Filologii Polskiej Wyższej Szkoły Pedagogicznej, obecnie Instytutu Polonistyki i Kulturoznawstwa Uniwersytetu Opolskiego.

Jak opowiedzieć o bliskiej Koleżance, w której odejście nie sposób uwierzyć? Czym się podzielić ze społecznością akademicką, by utrwalić Jej niezwykłą sylwetkę? Jak wyrazić żal i ból?

Zacznijmy od danych biograficznych. Absolwentka polonistyki Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Opolu. Magisterium w roku 1971. Doktorat uzyskany w 1981 r. na Wydziale Filologiczno-Historycznym WSP na podstawie rozprawy *Rozwój polskiej terminologii motoryzacyjnej (od początku do 1945 r.)*. Habilitacja w 1999 r. na podstawie monografii *Współczesna polszczyzna popularnonaukowa*. Stanowisko profesora nadzwyczajnego Uniwersytetu Opolskiego od 2006 roku.

Lata 2002–2008 to czas pełnienia odpowiedzialnej, wykonywanej wzorowo, funkcji zastępcy dyrektora Instytutu Filologii Polskiej, łączonej w czasie od roku 2002 do 2005 z rolą kierownika Zakładu Stylistyki.

Odnaczona w roku 2001 Srebrnym Krzyżem Zasługi i Medalem Komisji Edukacji Narodowej w roku 2005.

Członkini licznych towarzystw naukowych: Polskiego Towarzystwa Językoznawczego (od 1975 r.), Komisji Językoznawstwa Oddz. PAN w Katowicach (od 1984 r.), Opolskiego Towarzystwa Przyjaciół Nauk (od 1983 r.) oraz Towarzystwa Miłośników Języka Polskiego (1975–2000). Opolskie Koło TMJP zys-

kało w Niej świetnego organizatora odczytów naukowych, pełniła w nim kolejno funkcje sekretarza, skarbnika i prezesa.

Ceniony i szanowany, wymagający dydaktyk. Promieniowała w kontaktach z młodzieżą akademicką erudycją, sumiennością i kreatywnością. Zawsze życzliwa i wyrozumiała wypromowała licznych magistrów filologii polskiej. Prowadziła również kursy przygotowawcze dla cudzoziemców przy Instytucie Matematyki, Fizyki i Chemii Wyższej Szkoły Inżynierskiej w Opolu (1985–1991). Wyrazem troski o poziom i jakość kształcenia był wydany pod redakcją Profesor Anny Starzec w roku 2005 *Pakiet informacyjny. Europejski system transferu punktów ECTS dla kierunku filologia polska*.

Niestrudzona (współ)organizatorka kilku (słynnych w całej Słowiańszczyźnie) konferencji stylistycznych, obowiązkowa i zatroskana o każdy szczegół, o każdego uczestnika. (Współ)twórczyni niepowtarzalnej atmosfery tych spotkań, na płaszczyźnie naukowej owocujących cennymi publikacjami, na płaszczyźnie ludzkiej przyjaźniami, które przetrwały długie lata.

Autorka dwu monografii oraz licznych studiów i rozpraw z zakresu lingwistyki. W ramach tej, od początku pracy naukowej ukochanej dyscypliny, zajmowała się przede wszystkim stylistyką, tekstologią, pragmalingwistyką i genealogią.

Wtopiona w opolskie lingwistyczne środowisko naukowe, a jednak inna. Zostanie zapamiętana jako badaczka stylu popularnonaukowego (zob. m.in.: *Styl współczesnej polszczyzny. Przewodnik po stylistyce polskiej*, pod red. Ewy Malinowskiej, Jolanty Nocoń, Urszuli Żydek-Bednarczuk, Kraków 2013) oraz stylu naukowego (zob. *Przewodnik po stylistyce polskiej*, pod red. Stanisława Gajdy, Opole 1995).

Zapalona żeglarka. Była jachtowym sternikiem morskim i przez 17 lat pracowała z młodzieżą szkolną jako instruktorka żeglarstwa ZHP.

Czasem zdecydowanie, a zawsze twórczo zbuntowana, sceptyczna wobec zbyt pewnie wygłaszanych sądów, odważna w twórczym dyskusowaniu, uważna w empatycznym słuchaniu. Pracowita, rzetelna, obowiązkowa, taktowna i życzliwa, mądra i elegancka, pełna wewnętrznej ciepła.

Wyznawała zasadę: „O czym nie można mówić, o tym trzeba milczeć”. Chroniła swoją prywatność. Milczała o chorobie i cierpieniu. Żona, matka, babcia zakochana bez pamięci we wnuczce Agatce.

Ewuś, Maryś – tych zawołań już nie usłyszymy, ale będą dźwięczeć w naszych sercach jako niezniszczalne znaki bliskości. Pozostanie w pamięci

klimat, ostatniego, jak teraz wiemy, spaceru, naszej radosnej paplaniny o wszystkim i o niczym – kolejnych znaków bliskości. Pozostanie Ania – dyskretna, wzruszająco ku nam wychylona, cierpliwie słuchająca.

*EWA MALINOWSKA
MARIA WOJTAK*